

28/11/91

Posters spelen in de wetenschappelijke communicatie een steeds belangrijker rol. Waren ze tien jaar geleden nog welkome non-verbale alternatieven voor sufmakende en/of oorverdovende sprekers, vandaag de dag zijn het volwaardige presentaties in een andere vorm, met hun eigen verdienste en hun eigen mogelijkheden. Zeker, deze vorm is deels uit nood geboren: niet iedereen kan het podium op. Programmacommissies van congressen kampen veelal met een tekort aan spreektijd. Een extra mogelijkheid om toch een boodschap af te geven is dus welkom voor beide partijen: enerzijds de inzender die zijn boodschap alsnog kan afleveren, en anderzijds de organisatoren die een potentiële deelnemer behouden. Zijn er ook voordelen voor de derde partij, de overige deelnemers? Congressen hebben, voor zover het het verbale deel betreft, het nadeel van de televisie. Je moet als toehoorder voortdurend beslissen of je wilt blijven luisteren, en zelfs of je wilt blijven zitten. Ik meen te hebben bespeurd dat Amerikanen op dit punt weinig scrupules hebben; een Amerikaanse congreszaal heeft veel weg van een bijenkorf. Ten onzent ligt dat wat moeilijker, wellicht deels door de situatie in de zaal (je vertrekt niet zo gemakkelijk vanuit de zesde stoel op de derde rij in een collegezaal), maar wat mijzelf betreft toch ook zeker door het gevoel dat je de spreker niet wilt beledigen. Hoe dat ook zij, bij posters doen dergelijke dilemma's zich niet voor. De poster verhoudt zich tot de mondelinge voordracht als de krant tot de televisie. Je bent baas over je eigen consumptieve gedrag bij een poster, gelijk bij een krant. Een poster verklaart

Posters spelen in de wetenschappelijke communicatie een steeds belangrijker rol. Waren ze tien jaar geleden nog welkome non-verbale alternatieven voor sufmakende en/of oorverdovende sprekers, vandaag de dag zijn het volwaardige presentaties in een andere vorm, met hun eigen verdienste en hun eigen mogelijkheden.

Zeker, deze vorm is deels uit nood geboren: niet iedereen kan het podium op. Programmacommissies van congressen kampen veelal met een tekort aan spreektijd. Een extra mogelijkheid om toch een boodschap af te geven is dus welkom voor beide partijen: enerzijds de inzender die zijn boodschap alsnog kan afleveren, en anderzijds de organisatoren die een potentiële deelnemer behouden. Zijn er ook voordelen voor de derde partij, de overige deelnemers?

Congressen hebben, voor zover het het verbale deel betreft, het nadeel van de televisie. Je moet als toehoorder voortdurend beslissen of je wilt blijven luisteren, en zelfs of je wilt blijven zitten. Ik meen te hebben bespeurd dat Amerikanen op dit punt weinig scrupules hebben; een Amerikaanse congreszaal heeft veel weg van een bijenkorf. Ten onzent ligt dat wat moeilijker, wellicht deels door de situatie in de zaal (je vertrekt niet zo gemakkelijk vanuit de zesde stoel op de derde rij in een collegezaal), maar wat mijzelf betreft toch ook

zeker door het gevoel dat je de spreker niet wilt beledigen. Hoe dat ook zij, bij posters doen dergelijke dilemma's zich niet voor. De poster verhoudt zich tot de mondelinge voordracht als de krant tot de televisie. Je bent baas over je eigen consumptieve gedrag bij een poster, gelijk bij een krant. Een poster verklaart

zich zelf aan de geïnteresseerde voorbijganger in diens zelf gekozen tijd en tempo.

Wat verder zo aardig is aan een poster: hij leent zich voor hergebruik, en wel stante pede. Je hangt hem gewoon op een andere plaats op, en klaar is Kees. De praktijk illustreert deze gebruiksmogelijkheid. Onze instituten en laboratoria hangen vol met deze afdrucken van wetenschappelijke arbeid. Het tijdschrift 'Psychologie' publiceert zelfs posters in de vorm zoals ze ook aan de muur hangen. Hieruit spreekt de erkenning van de poster als een volwaardige produkt van wetenschappelijke arbeid, vergelijkbaar met een publikatie in de meer gebruikelijke zin.

Tegen de geschetste achtergrond moet gewezen worden op een eigenaardige gewoonte die bij mijn weten zo goed als universeel is: het is helaas gebruikelijk om posters niet te dateren. Deze praktijk dient met onmiddellijke ingang te worden veranderd, zo roep ik u met klem toe. Organisatoren van congressen en dergelijke zouden er goed aan doen om auteurs op dit punt te instrueren.

Overigens, als de redactie van dit Bulletin zou besluiten om voortaan ook posters in haar kolommen toe te laten, dan is daarmee de kwestie van de datering op eenvoudige wijze geregeld.

W. Bender
Hoofd Bureau Onderwijs-
ontwikkeling Geneeskunde
(Boog)

Correspondentieadres:
Boog
Faculteitsbureau Geneeskunde
Bloemsingel 1
9713 BZ Groningen